

Čeprav je fantazijska literatura v razcvetu, do nas pogosto ne seže, ali pa se od dolgoletnih in razraslih fantazijskih serij prevede le prvi del, morda drugega, potem pa vse skupaj počasi ponikne. Zato je prav osvežujoče, da je založba Sanje kmalu po prvem delu *Zrcalka, Zimska zaročenca*, izdala

tudi pričujočega drugega, *Izginotja na Mesečini*

, in takoj napovedali prevod naslednjega (povrh pa gre še za francosko serijo, kar v poplavi literature iz angleško govorečega sveta tudi ni samoumevno). Zgodba se ponovno osredotoča na razočarano Ofelijo, naslovno Zrcalko, ki ji ideja, da je zaročena s Thornom, res ni pogodu. Čeprav se v Oblakovem, lebdeči prestolnici Pola, vedno bolj znajde, je vsakič znova presenečena nad narejenostjo, neiskrenostjo in splošno hinavščino mesta in njegovih prebivalcev. Predvsem jo iztirjajo Fatamorgane, ki s pomočjo vrhunskih slepil manipulirajo z drugimi ljudmi. Vseeno ostaja zvesta sama sebi in išče načine za upor in osamosvojitve, tako da ji kmalu pripade služba kraljeve podpripravedovalke, kar pa po drugi strani pomeni, da je na milost in nemilost prepuščena strahovladi Faruka, duha družine na Polu. Čeprav je precej okupirana s svojim novim poklicem, se hitro znajde v vrtincu nenavadnega dogajanja, saj začne prihajati do nepojasnjenih izginotij. Najprej izgine generalpolkovnik, zato Ofelija ponudi pomoč s svojimi

brajskimi

sposobnostmi (branje zgodovine predmeta z dotikom), a ljudje še kar naprej izginjajo, situacija pa se na vseh frontah zaostrojuje.

Napeta in zamotana zgodba ima na začetku knjige samosvoj zagon, ki se sčasoma malo umiri, a kmalu dobi novo energijo in vodi vse do nepričakovanega konca, ki že napoveduje naslednjo knjigo tetralogije. Čeprav nismo več na Ofelijinem oboku Animi, dobimo kar nekaj prisrčnih poglobitev tamkajšnjega vsakdanjega življenja. Slišimo recimo, da je neki Ofelijin bratranec padel po stopnicah, ker ga je spotaknila stopniščna ograja. Kar niti ni tako čudno, kot se sliši,

saj je Anima svet predmetov, ki oživljajo – Ofelijin zvesti spremljevalec je še vedno navihani šal, pridruži pa se mu tudi plašč, ki ji ga pošlje mama, in je prav tako neukrotljiv: »Že ko je odprla paket, je začel mahati okoli sebe kakor blazen, in teta Rozalina ga je morala zgrabiti za vrat, da ga je lahko obesila na stojalo.« Najdemo tudi nekaj opisov živahnih kosil, med katerimi solnice poskakujejo po mizi, žlice pa se dvobojujejo. Ob takih utrinkih Ofelijino domotožje in iztrganost iz domačega okolja odzvanjata še toliko bolj uničujoče, mučno in usodno. Primerno živahen in nepričakovan je tudi slog, ki bi ga na nekih mestih lahko vzporejali z odpuljenim Douglasom Adamson, če si drznem to primerjavo, med drugim naletimo na stavke, kot sta »Živčna sem kot kafetjera.« in »Gospod veleposlanik, razuzdani ste bolj kot kakšna metlica za stepanje.«

Sam osnovni zaplet knjige je veliko bolj intriganten kot v prvem delu, saj gre za bizarna izginotja; knjiga se na trenutke spogleduje s kriminalnim žanrom, čeprav ostaja globoko zasidrana v fantazijskem svetu. Preiskava vodi v najbolj skrite kotičke Oblakovega, snema maske in trga nevarne tančice, ki prikrivajo resnico, kar se lepo odraža tudi v Ofelijini osebni rasti in zavedanju, kako pokvarjeno je Oblakovo v resnici, ob čimer se zaskrbljeno sprašuje: »saj ne vem, česa me je bolj strah, [...] da se tega ne bom nikoli navadila ali da mi bo postalo povsem razumno.« Ta njena razpetost se pogloblja na vseh področjih, tudi v odnosu do zaročenca Thorna, ki je še vedno prikazan na načine, da se bralcu priskuti res ob vsaki priložnosti: »S popisanim listom papirja je stal tik za njo kakor obelisk sredi trate. Ofelija ga še nikoli ni videla sproščenega, ne v fotelju, ne za mizo, ne v nobeni družbi, toda morala si je priznati, da je bil na tem eksotičnem vrtu videti še prav posebej zategnjeno.« Vseeno pa se odnos hočeš nočeš poglobi, a ne v osladnem smislu, ampak v povsem človeški maniri, saj tudi prvi, drugi in tretji vtisi o ljudeh ne razkrivajo vedno vsega. Thorn končno postane večplasten lik, ki ga bo prav zanimivo spremljati v prihodnje.

Glede na to, da gre za drugo knjigo v seriji, je zgodba primerno razširjena, a vseeno postreže z dovolj novostmi in obrati, da se nikoli ne ponavlja ali stoji na mestu – ali, še huje, ruši prvega dela –, kar je za drugi del, ki je po močnem začetku vedno najbolj na udaru pričakovanj, več kot pohvalno. Premeteno je ustvarjen tudi širši okvir zgodbe o razpadu sveta, o katerem smo bili v prvi knjigi obveščeni le z drobci, zdaj pa je vključenih nekaj daljših poglavij, ki namigujejo na kompleksno zgodbo, ki se bo očitno povezala s protagonistko, a kako, bo treba še malo počakati. Vsekakor so *Izginotja na Mesečini* nadaljevanje, ki si zasluži pozornost, tako pri *brajci h* in *b* *rajkah* kot pri bralcih in bralkah.

Informacije o knjigi so dostopne na spletni strani [založbe](#).

Avtorica: Veronika Šoster